

Arrest

**nr. 219 223 van 29 maart 2019
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. TYTGAT
Gulden Vlieslaan 68/10
1060 SINT-GILLIS**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 8 november 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 oktober 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 december 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 januari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. TYTGAT en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 26 oktober 2015 als niet-begeleide minderjarige vreemdeling België is binnengekomen, diende op 28 oktober 2015 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 30 november 2015 nam de dienst Voogdij van de FOD Justitie, na leeftijdsonderzoek, de beslissing dat verzoekers verklaarde leeftijd werd aangenomen, dat een voogd werd toegewezen en dat de voogdij van rechtswege eindigde op 31 oktober 2017.

1.3. Op 6 oktober 2017 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 6 oktober 2017 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 28/10/2015

Overdracht CGVS: 11/05/2016

U werd op 14 februari 2017 van 9.40 uur tot 13.15 uur en op 6 september 2017 van 14.11 uur tot 16.42 uur gehoord op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in het bijzijn van een tolk die het Pashtu machtig is. Uw raadsman, meester Alain Tytgat en uw voogd, mevrouw Karen De Clercq stonden u bij gedurende beide volledige gehoren.

A. Feitenrelaas

U, N.R.M., verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, van Pashtuunse etnische origine en een soennitische moslim te zijn. U weet niet wanneer u geboren bent maar stelt zeventien jaar te zijn. U bent geboren in het dorp Yakhtan in de Uzbini-vallei in het district Surobi van de provincie Kabul. U woonde daar van uw geboorte tot uw vertrek uit Afghanistan met uw ouders, broers en zussen.

Tot ongeveer een jaar voor uw vertrek ging u naar de madrassa waar u religieuze lessen volgde. Na ongeveer anderhalve maand stopte u daarmee gezien de taliban u lastig vielen. De eerste keer hielden ze u tegen en sloegen ze u. Toen bleef u toch verder gaan naar de moskee, maar u werd nog een tweede keer geslagen. De taliban vertelden u – en de andere jongens – dat u niet mocht gaan leren in de moskee en dat u allen bij hen moest gaan leren. U moest met hen meegaan, maar heeft dit nooit gedaan.

Vier maanden voor uw vertrek uit Afghanistan werd u opnieuw door de taliban mishandeld. Ze verdachten u van spionage en vroegen u om over uw broers te vertellen. Ze achtervolgden u overal waar u naartoe ging. Toen u eens aan het werk was kwamen ze achter u aan, namen ze u mee en sloegen ze u. U begon te schreeuwen, waarop mensen ter plaatse kwamen en u terug los gelaten werd. Daarna kwamen ze nog twee of drie keren naar uw huis, maar uw oom vertelde hen dat u er niet was. Ze doorzochten uw huis maar vonden u niet gezien uw familie u verstopt had. Daarna werd besloten u het land uit te sturen. U vertrok in 1393 (2014), de maand kent u niet. U bent in totaal anderhalf jaar onderweg geweest, waarvan u zes maanden in Turkije doorbracht gezien u geen geld meer had om verder te reizen. U kwam aan in België op 26 oktober 2015 en vroeg er asiel aan op 28 oktober 2015.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u de volgende documenten neer: de kopieën van uw ‘taskara’ (Afghaans identiteitsbewijs), die van uw vader en één van uw broers, een klachtenbrief betreffende uw problemen (kopie) en de enveloppe waarmee uw documenten u werden opgestuurd (origineel).

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade kon aantonen zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a, b en c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet.

Er kan immers vastgesteld worden dat uw asielrelaas doorspekt is van tegenstrijdigheden, incoherenties en vaagheden. Vooreerst riep u geen eensluidende asielmotieven in doorheen uw asielprocedure. Toen bij uw asielaanvraag, op 28 oktober 2015, door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) uw Fiche Niet-Begeleide Minderjarige Vreemdeling (FNBMV) werd opgemaakt verklaarde u te vrezen voor de taliban omdat u en uw familie door hen werden lastig gevallen. De taliban vroegen om geweren in uw huis te stockeren, waarop uw familie weigerde en ervan beschuldigd werd te spioneren en werken voor de Afghaanse autoriteiten (zie administratief dossier). Later in de procedure, tijdens uw interviews bij de DVZ en het CGVS repte u met geen woord meer over die wapens, maar vertelde u te vrezen voor de taliban omdat zij u wilden rekruteren (DVZ, vragenlijst CGVS, vraag 5; CGVS 1, p. 17-18, 20 e.v.). Gezien dit toch twee fundamenteel andere versies van een verhaal betreffen kwam uw geloofwaardigheid daar reeds ernstig op de helling te staan. Tijdens uw eerste interview op het CGVS werd u hiermee geconfronteerd, waarop u bevestigde dat de taliban uw familie vroegen om wapens voor hen te bewaren, maar dat u er niets meer over zei omdat u dacht dat het niet belangrijk was. U was

namelijk nog erg klein toen ze dat vroegen (CGVS 1, p. 22). Dit kan echter geen verschoningsgrond zijn, gezien u tijdens de opmaak van uw FNBMV gevraagd werd naar de motieven voor uw immigratie naar België (zie administratief dossier). In dat opzicht kan van u verwacht worden dat u er zou vertellen over de rechtstreekse aanleiding van uw vlucht uit Afghanistan en het dus niet – en zeker niet enkel maar – zou hebben over een gebeurtenis uit uw kindertijd. U vermeldde er immers niets anders dan het verhaal van de wapens. Ook daar werd u mee geconfronteerd tijdens uw eerste interview op het CGVS, maar ook toen kon u dit niet op afdoende wijze verklaren. U herhaalde toen enkel wat u ervoor reeds zei (CGVS 1, p. 23).

Wat er ook van zij, met uw verhaal bij de DVZ en het CGVS kon u niet overtuigen. U stelde dat u ervoor vreesde gerekruteerd te worden door de taliban en dat u in dat kader diverse keren door hen gezocht, benaderd en mishandeld werd. Allereerst dient hierbij vermeld te worden dat het CGVS over informatie beschikt waaruit blijkt dat gedwongen rekrutering slechts bij uitzondering plaatsvindt (zie administratief dossier), hetgeen niet strookt met de door u geschetste context. U haalde aan dat de taliban naar uw dorp kwamen op zoek naar kinderen om mee te nemen voor hun strijd en zelfmoordaanslagen te plegen (CGVS 1, p. 8). De kinderen werden ontvoerd nog voor hun ouders dat wisten en dit om mee met de taliban te gaan vechten (CGVS 1, p. 10). U slaagde er niet in dit aannemelijk te maken gezien u hier telkens enorm vaag over bleef. U wist niet hoeveel kinderen zo werden meegenomen, kon niet goed situeren hoe lang dat proces al aan de gang was, hoe dat precies gebeurde, waar die kinderen mee naartoe genomen werden,... (CGVS 1, p. 11). Bovendien was ook hier sprake van tegenstrijdigheden in uw verklaringen. Zo zei u, toen u gevraagd werd of u zelf kinderen of jongens kende die ontvoerd werden, ze niet te kennen maar dat de ouders van een jongen wel langsgekomen waren om te vragen of u die jongen had gezien (CGVS 1, p. 10). Daarna stelde u dat uw eigen neef en een vriend van u ook werden meegenomen en dat de moeder van die vriend bij u langskwam om naar hem te vragen (CGVS 1, p. 10). Toen u gevraagd werd of die vriend van u dan dezelfde persoon was als die jongen die u daarvoor vermeldde – waarvan u zei hem niet te kennen – was u erg onduidelijk (CGVS 1, p. 10). Eerst zei u dan dat het een andere jongen betrof en dat u niet speelde met hem. Daarna zei u letterlijk dat het om dezelfde persoon gaat, om het vlak daarna opnieuw over een 'andere' jongen te hebben. Daarnaast gaf u aan dat van de ontvoerde kinderen niet geweten was waar ze naartoe werden gebracht (CGVS 1, p. 11), terwijl u daarvoor nog zei dat ze meestal naar de bergen werden meegenomen om ze op te sluiten in de grotten (CGVS 1, p. 10). Ook zei u dat de kinderen vervolgens nooit meer terugkeerden (CGVS 1, p. 11), maar haalde u ook aan dat sommige kinderen terug vrijgelaten werden omdat ze niet konden ingezet worden (CGVS 1, p. 10). Toen u met deze laatste tegenstrijdigheid geconfronteerd werd zei u dat dit heel kleine kinderen betrof van drie of vier jaar (CGVS 1, p. 11) maar dan rijst de vraag waarom de taliban die kinderen in de eerste plaats zouden meenemen. Dit houdt geen steek, gezien zij vanwege hun erg jonge leeftijd sowieso nog niet inzetbaar zijn om mee te vechten, hetgeen u zelf aanhaalde als reden voor de ontvoeringen.

Gezien u er niet in slaagde de door u geschetste context van gedwongen rekruteringen in uw dorp aannemelijk te maken hoeft het slechts weinig betoog om aan te tonen dat ook aan uw persoonlijke vrees voor de taliban geen geloof gehecht kan worden. Toch kan het CGVS ook hier nog een aantal opmerkingen bij formuleren. U zei dat u de eerste keer in de problemen kwam met de taliban toen u een jaar voor uw vertrek lessen volgde in de moskee (CGVS 1, p. 17-18, 20). U bent daar twee keer door hen tegengehouden en geslagen (CGVS 1, p. 17-18, 20). De taliban vertelden u, en bij uitbreiding ook de andere jongens, dat u niet naar de moskee moest gaan om te leren maar dat u bij hen moest gaan leren (CGVS 1, p. 18). Ze wilden u meenemen om een zelfmoordaanslag te plegen (CGVS 1, p. 20). Dit gegeven strookt niet met de eerder door u geschetste context waarin u stelde dat de taliban constant jongens uit het dorp ontvoerden terwijl ze op straat aan het spelen waren en dit met hetzelfde doel, namelijk hen te rekruteren voor hun strijd. Het is niet logisch dat de taliban én jongens zouden ontvoeren van op straat én tegelijk jongens zouden aanspreken om ze te proberen overtuigen bij hen te gaan leren. Indien de taliban werkelijk jongens onder dwang hadden willen rekruteren en blijkbaar de werkwijze hanteerden ze daarvoor te ontvoeren, waarom zouden ze dan nog tijd en moeite investeren in het aanspreken van jongens op straat om ze ervan te overtuigen bij hen lessen te volgen? U sprak zichzelf dan ook opnieuw tegen. Toen u de vraag gesteld werd waarom de taliban u niet gewoon meenamen toen ze u zagen aan de moskee – gezien dat was wat ze wilden – antwoordde u naast de kwestie (CGVS 1, p. 20). U probeerde dan uit te leggen hoe kinderen ingezet werden voor zelfmoordaanslagen en dat ze daarom ontvoerd werden. Toen u gevraagd werd concreter uit te leggen wat de taliban tegen u zeiden ontweek u de vraag door te stellen dat u ze daarna niet meer gezien had en te beginnen over hoe u precies uw land ontvluchtte (CGVS 1, p. 20). U vertelde ook dat ze u verdachten van spionage en u vragen stelden over uw broers (CGVS 1, p. 20), maar ook hierover kon u geen duidelijke antwoorden formuleren. Op de vraag waarom ze u ervan beschuldigden een spion te zijn antwoordde u slechts dat ze

u met dat excuus wilden meenemen (CGVS 1, p. 20). U kon geen enkele grond aantonen op basis waarvan ze een spion in u zouden gezien hebben.

Dit leek dan ook sterk uit de lucht gegrepen te zijn, maar bovenal kan hier nog vermeld worden dat het ook geen steek houdt. Als de taliban u ervan zouden verdenken te spioneren voor de Afghaanse autoriteiten, dan mag aangenomen worden dat zij u bij voorbaat niet zouden vertrouwen gezien u duidelijk aan de kant van hun vijand zou gestaan hebben. Het is dan ook uitermate onlogisch en bijgevolg niet plausibel dat zij u zouden willen inschakelen om met hen mee te vechten en aanslagen te plegen voor hen. Indien zij u werkelijk als spion beschouwd zouden hebben, dan mag aangenomen worden dat zij u daar ter plaatse vermoord zouden hebben.

Verder haalde u aan dat de taliban na dit alles nog twee à drie keren naar uw huis zijn gekomen om u te zoeken (CGVS 1, p. 20). Eerst en vooral slaagde u er niet in duidelijk te maken hoeveel keer de taliban precies nog aan uw huis zijn geweest. U was opnieuw tegenstrijdig en vaag. Eerst stelde u dat het drie keer was (CGVS 1, p. 20) om dan te stellen dat u na de tweede keer naar Surobi ging om ook daar omsingeld te worden (CGVS 1, p. 21). Toen zei u, gezien u om verduidelijking gevraagd werd over hoeveel keer het nu was geweest, dat het twee keer was en dat ze na die keer in Surobi nog eens terug kwamen naar uw huis (CGVS, p. 22). Vlak daarna zei u dat de laatste keer dat u werd lastig gevallen die keer in Surobi was en dat daarna beslist werd u naar hier te sturen (CGVS 1, p. 22). Bovendien had u het eerder in het interview ook over die keer dat u naar Surobi ging, maar schetste u die situatie als uw vlucht uit Afghanistan. U vermeldde immers op dezelfde manier dat iemand u daar opwachtte en dat u dan zo van daar bent weggegaan (CGVS 1, p. 20). Daarna zei u nog eens dat de taliban twee of drie keren bij u zijn langs geweest en dat u dan naar Surobi vertrokken bent en dat ze daar ook achter u kwamen (CGVS 1, p. 20). Het mag dan ook duidelijk heten dat u er niet in slaagde te expliciteren wat er nu concreet gebeurd zou zijn en dat in combinatie met alle voorgaande elementen besloten kan worden dat dit uw geloofwaardigheid verder sterk ondermijnde. Daarbij komt nog dat u aangaf telkens de taliban langskwamen met de rest van de kinderen van het gezin in 'een gat' verstopt te zijn geweest (CGVS 1, p. 21). Ondanks het feit dat zij telkens uw huis doorzochten konden ze u daardoor niet vinden. Ook dit is geenszins aannemelijk. Gegeven de door u geschetste context en alle voorgaande incidenten mag aangenomen worden dat de taliban, indien zij dan effectief bij u thuis zouden zijn langsgelopen, zich niet zo makkelijk zouden hebben laten afschepen. Indien zij u werkelijk zo graag hadden willen rekruteren kan van hen verwacht worden dat ze u wel, zeker na de tweede of derde keer, zouden gevonden hebben of uw ouders zo bedreigd zouden hebben dat ze wel gezegd zouden hebben waar u was.

Concluderend kan geen enkel geloof gehecht worden aan de door u verklaarde gebeurtenissen die leidden tot uw vertrek uit Afghanistan. Het vluchtelingenstatuut kan u hierom dan ook niet worden toegekend.

De door u neergelegde documenten doen hieraan geen afbreuk. Uw taskara, die van uw familieleden en de enveloppe waarmee uw documenten u werden opgestuurd ondersteunen uw nationaliteit, identiteit en herkomstregio, maar die worden hier niet zozeer betwist. Wat betreft de klachtenbrief dient vooreerst opgemerkt te worden dat die door uzelf werd opgesteld, gericht aan de Afghaanse autoriteiten, maar dit op een datum dat u reeds een aantal maanden in België verbleef, namelijk 24/1/1395 (13 april 2016). Dit op zich doet reeds de wenkbrauwen fronsen en vragen rijzen betreffende de authenticiteit van de brief, ook gezien u vermeldde zelf niet te kunnen lezen en schrijven (CGVS 1, p. 5). Verder wordt er een samenvatting van uw problemen in geschetst, maar in dat verband dient het CGVS erop te wijzen dat aan documenten slechts bewijskracht kan worden ontleend indien zij gepaard gaan met coherente en geloofwaardige verklaringen, hetgeen zoals hierboven uiteengezet niet het geval was in uw dossier. Deze klachtenbrief kan dan ook geen bewijs vormen voor de door u verklaarde gebeurtenissen.

Hiernaast dient het CGVS nog een aantal vragen te stellen betreffende de huidige verblijfplaats van uw familie. Toen u pas in België aankwam en uw FNBMV werd opgemaakt vertelde u dat uw ouders, broers en zussen zich nog allemaal in Uzbin bevonden (zie administratief dossier). Tijdens uw eerste interview bij de DVZ op 28 april 2016 bleek dit nog steeds het geval te zijn (Verklaring DVZ, vraag 15 en 17, p. 7). Later in uw asielprocedure, bij het invullen van uw vragenlijst Afghaanse niet-begeleide minderjarigen d.d. 19 september 2016, verklaarde u tijdens uw toenmalige laatste contact met uw ouders vernomen te hebben dat ze verhuisd waren naar Tagab in de provincie Kapisa (zie administratief dossier). Zowel uw ouders, als uw broers en zussen zouden naar daar gegaan zijn. Tijdens uw eerste interview op het CGVS legde u echter andere verklaringen af. U zei daar dat uw ouders naar Tagab verhuisd zijn en dat u het van uw broers en zussen niet wist (CGVS 1, p. 6, 13, 15), maar u wist ook plots niet meer waar Tagab precies is (CGVS 1, p. 13). Nochtans had u, zoals eerder al gezegd, Tagab, tijdens het invullen van de vragenlijst voor Afghaanse niet-begeleide minderjarigen gesitueerd in de provincie Kapisa. Later sprak u

zichzelf nogmaals tegen gezien u daarna vertelde dat uw broers in het jaar van uw interview, i.e. 2016/2017, begonnen met school waarmee u impliceerde wél te weten waar uw broers en zussen zich bevinden (CGVS 1, p. 16). Toen u dit bijgevolg nogmaals gevraagd werd zei u dat uw gezin gesplitst is en dat de jongste kinderen naar Tagab zijn en de grotere elders (CGVS 1, p. 16). Vervolgens legde u erg onduidelijke verklaringen af en zei u op een gegeven moment dat twee zonen en een dochter van één van uw broers in Tagab waren, terwijl u toen daarop doorgevraagd werd niet kon specificeren over welke broer dit dan ging om dan later te ontkennen dat u gezegd had dat uw broer kinderen had (CGVS 1, p. 16). Gezien het voor het CGVS na uw eerste interview niet duidelijk was waar uw familie zich nu precies bevond werd nog een tweede interview georganiseerd in september 2017, teneinde deze kwestie uit te klaren. U zei er ook opnieuw dat u niet wist waar uw broers en zussen waren en dat u niet wist waar Tagaw/Tagab precies is (CGVS 2, p. 6, 7, 8). U wist wel te stellen dat het zich niet in de provincie Kabul bevindt, maar kon niet echt verklaren hoe u dat precies wist (CGVS 2, p. 7). Uit uw verklaringen komt naar voren dat u nog regelmatig contact met uw familie gehad heeft (CGVS 2, p. 9). In het begin van het interview zei u ook via Facebook nog contact te hebben met een aantal ooms en neven van u (CGVS 2, p. 5) én dat één van uw ooms nog contact heeft met uw ouders (CGVS 2, p. 6). Het lijkt dan ook bijzonder onwaarschijnlijk dat u slechts over zo weinig informatie zou beschikken betreffende de woonsituatie van uw gezinsleden als u verklaarde. Het is ook zeer bevreemdend dat u contact zou hebben gehad met uw ouders waarbij zij u vertelden dat zij verhuisd waren, maar u tegelijk niets zouden zeggen over uw broers en zussen én dat u daar niet naar gevraagd zou hebben (CGVS 2, p. 8). Toen u gevraagd werd waarom u daar niet naar vroeg zei u dat u ervan uitging dat ze allemaal samen waren, maar dat uw oom u dan zei dat dat niet het geval was, maar ook hij wist niets meer (CGVS 2, p. 8). Gezien bovenstaande vaagheden slaagde u er niet in duidelijkheid te creëren betreffende de huidige woonplaats van uw ouders, broers en zussen. Integendeel, u deed sterk het vermoeden ontstaan dat uw ouders ofwel niet verhuisd zijn, of dat ze zich momenteel elders in de provincie Kabul bevinden en dat u dit wil verbergen. In dat verband dient het CGVS nog op te merken dat het bijzonder merkwaardig is dat uw ouders van het district Surobi in de provincie Kabul naar Tagab in de provincie Kapisa zouden verhuizen, zeker in het licht van uw verklaring dat ze dit deden uit vrees voor de taliban nadat de taliban naar u geïnformeerd hadden (CGVS 1, p. 6; CGVS 2, p. 8-9). Gezien geen geloof gehecht wordt aan de door u ingeroepen asielmotieven kan door het CGVS moeilijk ingezien worden dat u er de oorzaak zou van zijn dat uw familie diende te verhuizen. De provincie Kapisa staat bovendien bekend als een gebied met méér taliban-aanwezigheid en kan dus geclassificeerd worden als een onveiligere regio dan het district Surobi, dan wel andere districten in de provincie Kabul. U bevestigde dit zelf, maar kon niet op afdoende wijze verklaren waarom uw ouders dan niet naar een andere, veiligere regio in Kabul probeerden te gaan (CGVS 2, p. 10). U gaf aan in Kabul geen familie, vrienden,... te hebben en het niet te kunnen betalen, terwijl dit in de andere provincie makkelijker zou gegaan zijn. U verwees ook naar de zelfmoordaanslagen in Kabul, maar gezien zoals vermeld Kapisa als onveiliger beschouwd kan worden houdt dit geen steek. U stelde daarenboven in Tagab ook niet over familie te beschikken (CGVS 1, p. 6; CGVS 2, p. 9). Dit terwijl u wél over familie beschikt in andere regio's in het district Surobi, met name uw oom W.G., diegene die u geholpen heeft uw reis te organiseren, woont in de hoofdplaats Surobi in het district Surobi (CGVS 2, p.5-6). Uit uw verklaringen komt duidelijk naar voor dat u zowel familieleden in Uzbin in het district Surobi heeft maar daarnaast ook meerdere familieleden (ooms en tantes) in de hoofdplaats Surobi en ook nog in Bar Gaz in het district Surobi, hetgeen zich ook elders in Surobi en niet in de buurt van uw woonplaats Yakhtan in Uzbin bevindt (CGVS 2, p.4). Indien uw ouders al zouden verhuisd zijn, hetgeen ten zeerste betwijfeld wordt, kan men er logischerwijze van uitgaan dat ze zich vestigden bij familieleden elders in het district Surobi.

Er dient op gewezen te worden dat asielzoekers, ook minderjarigen, de plicht hebben om van bij aanvang van de asielprocedure hun volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over hun asielaanvraag. Het is aan hen op een eerlijke wijze de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen opdat het CGVS kan beslissen over de asielaanvraag. Het is immers evident dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt wat uw werkelijke achtergrond en leefsituatie en die van uw familieleden is, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt. Het feit dat u een minderjarige bent doet geen afbreuk aan bovenvermelde vaststellingen, ook van een minderjarige kan verwacht worden dat hij op een geloofwaardige manier zijn gegronde vrees voor vervolging of zijn reëel risico op ernstige schade kan aantonen.

Zowel tijdens uw eerste als tijdens uw tweede interview op het CGVS werd u meermaals geconfronteerd met de tegenstrijdigheden in uw relaas en kreeg u aldus meerdere kansen uzelf te verduidelijken en de waarheid te vertellen. U bleef echter telkens vasthouden aan uw eerdere verklaringen, waardoor het CGVS u geen beschermingsstatuut kan toekennen in de zin van de Vluchtelingenconventie, dan wel subsidiaire bescherming zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet.

Tot slot kan hier nog aan toegevoegd worden dat u – nadat u dat expliciet gevraagd werd - vermeldde dat uw vader twee echtgenotes had waarvan één (uw stiefmoeder) 8 maanden voor uw vertrek werd doodgeschoten, dit zou te maken hebben met een vete waar u naar eigen zeggen niks van afweet, het zou een vete zijn die al lang aansleept, u zou ook gehoord hebben dat de zus van uw vader eerder ook al doodgeschoten werd, u weet niet waar deze vijand woont, hij is weg ergens (CGVS 1, p15). U heeft hier echter nergens tijdens uw verklaringen noch tijdens het invullen van vragenlijsten een vrees in uwen hoofde aan verbonden, er is geen enkele concrete aanwijzing dat u hierom bij terugkeer problemen zou kunnen krijgen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR-richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflictgerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Kabul province van 25 april 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt voorts

dat het conflictgerelateerd geweld dat er plaatsvindt zich voornamelijk concentreert in het district Surobi en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie.

Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen, en dit voornamelijk in de Uzbini-vallei. Daarnaast vinden er in de provincie, net zoals de hoofdstad Kabul, aanslagen plaats tegen "high profile" doelwitten waarbij de voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen geviséerd worden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert drie middelen aan.

- In een eerste middel voert verzoeker een schending aan van "het zorgvuldigheidsbeginsel en correcte toepassing van de taalwetgeving en tolk."

Verzoeker wijst erop dat zijn tweede persoonlijk onderhoud verliep in het Engels, zonder bemiddeling van een tolk Engels-Nederlands. De procedure in dit dossier behoort tevens tot de Nederlandse taalrol en de notities van het persoonlijk onderhoud werden in het Nederlands opgesteld, hoewel de dossierbehandelaar geen Nederlands gebruikte tijdens het persoonlijk onderhoud. Bijgevolg kunnen de notities van het persoonlijk onderhoud volgens verzoeker in deze omstandigheden geen getrouwe weergave zijn van de gestelde vragen en gegeven antwoorden tijdens het onderhoud. De aanwezige tolk en de dossierbehandelaar zijn volgens verzoeker immers niet gekwalificeerd om het persoonlijk onderhoud in het Engels te laten doorgaan en te vertalen naar het Nederlands zonder behulp van een tolk. Verzoeker, die minderjarig is, en de dossierbehandelaar dienen elkaar immers goed te begrijpen, terwijl uit de talrijke herhalingen van de vragen tijdens het persoonlijk onderhoud blijkt dat dit niet het geval was. Verzoeker betreurt voorts dat hij op geen enkel ogenblik werd ingelicht over het feit dat de Nederlandse procedure in het Engels zou verlopen en dat de notities van het persoonlijk onderhoud niet werden voorgelezen, zodat hij geen correcties kon voorstellen. Hij wijst erop dat zijn advocaat reeds bezwaren uitte tegen deze werkwijze bij aanvang van het persoonlijk onderhoud en het thans niet meer mogelijk is om de notities van het persoonlijk onderhoud op correctheid te verifiëren. Hij wijst op de discussie over de huidige verblijfplaats van zijn familieleden tijdens het persoonlijk onderhoud en meent dat de notities van het persoonlijk onderhoud een aantal onjuistheden bevatten, waardoor de bestreden beslissing zich ten onrechte op tegenstrijdigheden en onvolledigheden steunt. Het staat immers vast dat verzoekers familie naar het district Tagaw/Tagab in de provincie Kapisa is verhuisd en dat verzoeker zich nergens anders kan vestigen. Verzoeker besluit dat de notities van het persoonlijk onderhoud niet kunnen worden geacht om een getrouwe weergave te zijn van het persoonlijk onderhoud en aldus niet kunnen dienen als basis om de weigeringsbeslissing te motiveren, het verslag uit de debatten dient te worden geweerd en een nieuw gehoor moet plaatsvinden met tussenkomst van een erkende tolk Pashtou-Nederlands. Verzoeker meent immers dat de vertaling door een erkende tolk naar de taal van de procedure van essentieel belang is bij dossiers van minderjarige verzoekers.

- In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van de artikelen 48 en 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker voert vooreerst aan dat hij als minderjarige verzoeker, die zijn regio van herkomst verliet op de leeftijd van veertien jaar, zo nauwkeurig mogelijk heeft geantwoord op de hem gestelde vragen.

Hij meent vervolgens dat er geen tegenstrijdigheid bestaat in verzoekers verklaringen bij het invullen van de Fiche Niet-begeleide minderjarige vreemdeling dat verzoeker de taliban vreest die hen vroeg om wapens te stockeren, gezien dit een vaststaand feit betreft dat werd vermeld *“als voorbeeld van de houding van de Taliban en het feit dat de Taliban verzoeker wilde rekruteren”*.

Verzoeker meent verder dat de taliban hem wel degelijk trachtte gedwongen te rekruteren, doch hier niet in slaagde dankzij de reacties van anderen.

Verzoeker meent bovendien dat niet wordt betwist dat de door hem neergelegde klachtenbrief een aangifte betreft die in zijn naam in zijn regio van herkomst in april 2016 werd opgesteld, nadat hij in België was toegekomen.

Verzoeker wijst verder op de discussie tijdens het persoonlijk onderhoud over de huidige verblijfplaats van zijn familie, of dit in het district Tagab of Tagaw was. Dit blijkt eenzelfde plaats te zijn, die in het Pashtou als Tagaw en in het Dari als Tagab wordt uitgesproken. Het feit dat zijn familie ondertussen naar dit district verhuisde kan volgens hem echter geen afbreuk doen aan zijn verklaringen over zijn herkomst en het feit dat hij zich niet elders bij familie kan vestigen. Het district Tagab/Tagaw komt bovendien in aanmerking voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Hij meent dat *“uit deze onnauwkeurigheden kan bezwaarlijk worden afgeleid dat de feiten die ten grondslag van de vlucht van verzoeker liggen, niet zouden gebeurd zijn zoals hij het heeft verteld”*. Verzoeker wijst erop dat hij omwille van zijn verblijf in België over weinig informatie beschikt over het verloop van de problemen in zijn regio van herkomst.

Verzoeker meent dat de bestreden beslissing een vermoeden van kwade trouw schept en zijn geloofwaardigheid ernstig in twijfel trekt, terwijl hij tijdens het persoonlijk onderhoud de feiten zo nauwkeurig mogelijk heeft weergegeven, rekening houdend met de omstandigheden van dit onderhoud. Hij stelt dat de bestreden beslissing ten onrechte het vermoeden van goede trouw aantast. Hij verwijst naar aanbevelingen van UNCHR en stelt dat het hier wel degelijk gaat om gerechtvaardigde angst voor de agressieve en bedreigende houding en handelingen van zijn omgeving en het feit dat hij niet kan rekenen op de legitieme bescherming van de plaatselijke autoriteiten. Bovendien kunnen personen die niet effectief vervolgd worden in hun land van herkomst, maar wel een effectieve vrees hebben bij een terugkeer, eveneens worden erkend als vluchteling. De bestreden beslissing concludeert ten onrechte dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de erkenning als vluchteling of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

- In een derde middel voert verzoeker een schending aan van artikelen 48/2 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker meent dat de verhuizing van zijn familieleden naar het district Tagaw/Tagab in de provincie Kapisa een vaststaand feit betreft, dat plaatsvond na zijn vlucht uit Afghanistan. Het is dan ook normaal dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud weinig informatie kon geven hierover. Thans heeft verzoeker andermaal contact opgenomen met zijn ouders en vernomen dat het hele gezin naar dit district is verhuisd. Hij meent dat, *“hoe dan ook, op geen enkele wijze blijkt dat er voor de verzoeker een mogelijkheid bestaat om zich te vestigen in een veiliger regio dan zijn regio van herkomst, waarvan ook uit het administratief dossier blijkt dat het onveilig is volgens de criteria die toegepast worden door de verwerende partij.”*

Verzoeker meent dat de beoordeling in de bestreden beslissing dat burgers in de provincie Kabul geen reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, tegenstrijdig is met de meest recente gebeurtenissen en met de vaststelling in de bestreden beslissing dat het gros van de gewelddaden plaatsvindt in het district Surobi en de Uzbin vallei. Verzoeker benadrukt dat hij bij een terugkeer naar zijn regio van herkomst, de Uzbin vallei in het district Surobi in de provincie Kabul in Afghanistan zou bevinden in een situatie van willekeurige onmenselijke en vernederende behandeling, aangezien hij daar steeds dreigt het slachtoffer te zijn van de instabiele situatie en de onmacht van de overheid om hem adequaat te beschermen. Verzoeker meent dat de achtergrondinformatie toegevoegd aan het administratief dossier het tegendeel niet aantoonst en verzoeker in deze omstandigheden niet veilig kan terugkeren naar zijn regio.

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep voegt verzoeker volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

- bijlage 26 (stuk 3);
- de beslissing van de Dienst Voogdij van de FOD Justitie van 15 december 2015 tot aanstelling van een voogd (stuk 4);
- een beëdigde vertaling van de neergelegde taskara van verzoeker (stuk 5);
- een klachtenbrief met beëdigde vertaling (stuk 6);
- een beëdigde vertaling van de neergelegde taskara van verzoekers broer (stuk 7);
- een beëdigde vertaling van de neergelegde taskara van verzoekers vader (stuk 8);
- een foto van de taskara van verzoekers broer Mas. (stuk 9);
- een foto van de taskara van verzoeker broer A.R. (stuk 10);
- een foto van verzoekers taskara (stuk 11);
- een foto van de taskara van verzoekers broer Mat. (stuk 12);
- de beslissing van de Dienst Voogdij van de FOD Justitie inzake de leeftijdsbepaling van verzoeker van 30 november 2015 (stuk 13).

De Raad merkt op dat de stukken 3-8, 11 en 13 zich reeds in het administratief dossier bevinden.

2.1.3. In een nota met opmerkingen betoogt de commissaris-generaal dat geen gegronde middelen werden aangevoerd.

2.1.4. In een aanvullende nota van 17 januari 2019 brengt de commissaris-generaal de volgende documenten ter kennis:

- UNHCR's "*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan*" van 30 augustus 2018 (stuk 1);
- EASO-rapport "*Afghanistan Security Situation*" van december 2017 (stuk 2);
- EASO-rapport "*Afghanistan Security Situation - Update*" van mei 2018 (stuk 3);
- EASO-rapport "*Country Guidance Afghanistan*" van juni 2018 (stuk 4).

2.1.5. Ter terechtzitting legt verzoeker een aanvullende nota met volgende stukken neer:

- twee dreigbrieven (stukken 14 en 15);
- een attest van de dorpsoudsten (stuk 16);
- een enveloppe (stuk 17);
- een vertaling van de stukken 14-16 (stuk 18).

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

2.3. In zoverre verzoeker aanvoert dat er geen correcte toepassing werd gemaakt van "*de taalwetgeving en tolk*" daar de taal van de procedure het Nederlands is, doch de tolk tijdens het tweede persoonlijk onderhoud van het Pashtou naar het Engels vertaalde waarop de *protection officer* nota nam in het Nederlands, benadrukt de Raad dat artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet niet voorschrijft dat de tolk, die de verklaringen van verzoeker vertaalt, dit rechtstreeks dient te doen naar de proceduretaal. Artikel 51/4 verbiedt de dossierbehandelaar evenmin om zich tijdens het interview uit te drukken in een vreemde taal, *in casu* het Engels, en zelf de rol van tolk waar te nemen wanneer hij die taal beheerst. Aan de *protection officer* wordt geen vereiste van bewijs inzake de beheersing van de vreemde taal gesteld (RvS 3 september 2008, nr. 185.993). Daargelaten de taal die de tolk en de *protection officer* hebben gehanteerd, blijkt evenwel dat verzoeker probleemloos zijn verklaringen kon afleggen. Hij toont niet aan welk nadeel hij door deze werkwijze zou hebben ondervonden aangezien hij nalaat *in concreto* te verduidelijken welke van zijn verklaringen niet correct of foutief vertaald zouden zijn geweest en welke essentiële gegevens en elementen niet in overeenstemming zijn met zijn asielmotieven. Uit verzoekers verwijzing naar de discussie tijdens het persoonlijk onderhoud of zijn ouders momenteel in Tagab of Tagaw wonen kan immers niet blijken dat zijn verklaringen dienaangaande verkeerd vertaald werden (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 7, p. 10).

De Raad kan dan ook slechts vaststellen dat verzoeker blijft steken in blote beweringen waar hij stelt dat de notities van het persoonlijk onderhoud geen correcte weergave zouden zijn van zijn verklaringen. Waar verzoeker laat verstaan dat de *protection officer* zijn verklaringen niet goed begrepen heeft en andermaal wijst op de discussie inzake het dorp Tagab/Tagaw tijdens het persoonlijk onderhoud, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing zich niet op deze verklaringen baseert om verzoeker de internationale bescherming te weigeren. Verzoeker toont verder niet *in concreto* aan dat en welke van zijn verklaringen verkeerd begrepen geweest zijn door de commissaris-generaal die van die aard zijn om een negatieve invloed gehad te hebben op de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming. Verzoekers minderjarigheid kan hieraan geen afbreuk doen. De Raad stelt immers vast dat tijdens de persoonlijke onderhoudsrekening gehouden werd met verzoekers minderjarigheid. Verzoeker werd immers gehoord in de aanwezigheid van zijn voogd en zijn advocaat. De persoonlijke onderhoudsrekeningen werden bovendien afgenomen door een gespecialiseerde dossierbehandelaar, die tijdens het interview rekening heeft gehouden met verzoekers minderjarigheid en de nodige zorgvuldigheid aan de dag gelegd heeft om verzoeker op een professionele en verantwoorde manier te benaderen. Er is dan ook geen reden om aan te nemen dat de notities van het persoonlijk onderhoud geen correcte of volledige weergave zouden zijn van het verloop van het persoonlijk onderhoud, noch dat de vaststellingen van de bestreden beslissing hierin geen grondslag zouden vinden.

Verzoeker slaagt er dan ook niet in zijn relaas aannemelijk te maken. Hij beperkt zijn verweer inzake de concrete motieven van de bestreden beslissing tot het herhalen van zijn verklaringen en het volharden in de geloofwaardigheid, nauwkeurigheid en consistentie van deze verklaringen en zijn documenten. Hiermee kan hij de motieven van de bestreden beslissing echter niet *in concreto* weerleggen.

Verzoeker kan immers niet gevolgd worden dat hij geen tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over zijn asielmotieven. Verzoekers verweer dat hij de vraag van de taliban om wapens te stockeren vermeldde bij het invullen van de Fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling als voorbeeld van de houding van de taliban doet geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker bij het invullen van deze fiche geen melding maakte van zijn vrees voor gedwongen rekrutering door de taliban, terwijl hij deze vrees wel vermeldde tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken en tijdens het persoonlijk onderhoud (CGVS-vragenlijst, stuk 20; Notities van het persoonlijk onderhoud 1, stuk 12, p. 19-20). Er kan echter redelijkerwijze verwacht worden dat verzoeker, indien hij daadwerkelijk gedwongen rekrutering vreest door de taliban, dat hij deze feiten reeds zou vermelden bij het invullen van de Fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling wanneer hem gevraagd wordt naar zijn motieven voor zijn komst naar België (Dossier overgemaakt aan CGVS, stuk 21, "*Fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling*", p. 4). De Raad treedt de commissaris-generaal dan ook bij dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde over de redenen waarom hij Afghanistan heeft verlaten, hetgeen afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn vrees voor vervolging.

Verzoeker herhaalt verder zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud dat de taliban hem wilde ontvoeren doch hier niet in slaagde door de reactie van anderen, doch hij gaat hiermee voorbij aan de pertinente en correcte motivering in de bestreden beslissing waarom geen geloof kan worden gehecht aan deze verklaringen. De door verzoeker neergelegde klachtbrief kan de vaststellingen in de bestreden beslissing omtrent de ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas niet herstellen. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift aan dat deze aangifte in zijn naam in april 2016 na zijn vertrek uit Afghanistan werd opgesteld, maar dit doet geen afbreuk aan de motivering in de bestreden beslissing dat: "*Wat betreft de klachtenbrief dient vooreerst opgemerkt te worden dat die door uzelf werd opgesteld, gericht aan de Afghaanse autoriteiten, maar dit op een datum dat u reeds een aantal maanden in België verbleef, namelijk 24/1/1395 (13 april 2016). Dit op zich doet reeds de wenkbrauwen fronsen en vragen rijzen betreffende de authenticiteit van de brief, ook gezien u vermeldde zelf niet te kunnen lezen en schrijven (CGVS 1, p. 5).*" De Raad treedt de commissaris-generaal dan ook bij dat de neergelegde klachtenbrief een gesolliciteerd karakter vertoont, nu deze werd opgesteld na verzoekers vertrek uit Afghanistan en gebaseerd is op verzoekers verklaringen.

Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift nogmaals op het feit dat er tijdens het tweede persoonlijk onderhoud discussie ontstond of zijn ouders momenteel in Tagab of Tagaw wonen, doch de Raad wijst er andermaal op dat de bestreden beslissing zich niet op deze verklaringen baseert om de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen over de verhuis van zijn ouders in twijfel te trekken. Dit verweer kan dan ook geen afbreuk doen aan de pertinente en terechte motivering in de bestreden beslissing waaruit genoegzaam blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat zijn familie verhuisd is naar het district Tagab/Tagaw.

Verzoekers verweer dat hij thans via zijn ouders vernomen heeft dat het hele gezin naar Tagab/Tagaw verhuisd is betreft een loutere *post-factum* verklaring die geen afbreuk doet aan de vaststelling in de bestreden beslissing dat het niet aannemelijk is dat verzoeker tijdens de persoonlijke onderhouden niet wist waar zijn broers en zussen verbleven (Notities van het persoonlijk onderhoud 1, stuk 12, p. 16).

Verzoekers verweer dat hij vanuit België over weinig informatie beschikt om het verder verloop van zijn vervolgingen in de regio van herkomst op te volgen kan niet dienstig worden aanvaard, nu uit verzoekers verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud en het verzoekschrift blijkt dat hij contact had met zijn ouders in Afghanistan en zich aldus kon informeren over hun verhuis naar Tagab/Tagaw en de ontwikkeling van zijn problemen in zijn regio van herkomst. Dat verzoeker stelt dat hij hier niet toe in staat is getuigt van een gebrek aan interesse in zijn problemen en kan dan ook enkel verder afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen.

De motivering van de bestreden beslissing is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt, bij gebrek aan een dienstig verweer, integraal overgenomen door de Raad:

“Er kan immers vastgesteld worden dat uw asielsrelaas doorspekt is van tegenstrijdigheden, incoherenties en vaagheden. Vooreerst riep u geen eensluidende asielmotieven in doorheen uw asielprocedure. Toen bij uw asielaanvraag, op 28 oktober 2015, door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) uw Fiche Niet-Begeleide Minderjarige Vreemdeling (FNBMV) werd opgemaakt verklaarde u te vrezen voor de taliban omdat u en uw familie door hen werden lastig gevallen. De taliban vroegen om geweren in uw huis te stockeren, waarop uw familie weigerde en ervan beschuldigd werd te spioneren en werken voor de Afghaanse autoriteiten (zie administratief dossier). Later in de procedure, tijdens uw interviews bij de DVZ en het CGVS rept u met geen woord meer over die wapens, maar vertelde u te vrezen voor de taliban omdat zij u wilden rekruteren (DVZ, vragenlijst CGVS, vraag 5; CGVS 1, p. 17-18, 20 e.v.). Gezien dit toch twee fundamenteel andere versies van een verhaal betreffen kwam uw geloofwaardigheid daar reeds ernstig op de helling te staan. Tijdens uw eerste interview op het CGVS werd u hiermee geconfronteerd, waarop u bevestigde dat de taliban uw familie vroegen om wapens voor hen te bewaren, maar dat u er niets meer over zei omdat u dacht dat het niet belangrijk was. U was namelijk nog erg klein toen ze dat vroegen (CGVS 1, p. 22). Dit kan echter geen verschoningsgrond zijn, gezien u tijdens de opmaak van uw FNBMV gevraagd werd naar de motieven voor uw immigratie naar België (zie administratief dossier). In dat opzicht kan van u verwacht worden dat u er zou vertellen over de rechtstreekse aanleiding van uw vlucht uit Afghanistan en het dus niet – en zeker niet enkel maar – zou hebben over een gebeurtenis uit uw kindertijd. U vermeldde er immers niets anders dan het verhaal van de wapens. Ook daar werd u mee geconfronteerd tijdens uw eerste interview op het CGVS, maar ook toen kon u dit niet op afdoende wijze verklaren. U herhaalde toen enkel wat u ervoor reeds zei (CGVS 1, p. 23).

Wat er ook van zij, met uw verhaal bij de DVZ en het CGVS kon u niet overtuigen. U stelde dat u ervoor vreesde gerekruteerd te worden door de taliban en dat u in dat kader diverse keren door hen gezocht, benaderd en mishandeld werd. Allereerst dient hierbij vermeld te worden dat het CGVS over informatie beschikt waaruit blijkt dat gedwongen rekrutering slechts bij uitzondering plaatsvindt (zie administratief dossier), hetgeen niet strookt met de door u geschetste context. U haalde aan dat de taliban naar uw dorp kwamen op zoek naar kinderen om mee te nemen voor hun strijd en zelfmoordaanslagen te plegen (CGVS 1, p. 8). De kinderen werden ontvoerd nog voor hun ouders dat wisten en dit om mee met de taliban te gaan vechten (CGVS 1, p. 10). U slaagde er niet in dit aannemelijk te maken gezien u hier telkens enorm vaag over bleef. U wist niet hoeveel kinderen zo werden meegenomen, kon niet goed situeren hoe lang dat proces al aan de gang was, hoe dat precies gebeurde, waar die kinderen mee naartoe genomen werden,... (CGVS 1, p. 11). Bovendien was ook hier sprake van tegenstrijdigheden in uw verklaringen. Zo zei u, toen u gevraagd werd of u zelf kinderen of jongens kende die ontvoerd werden, ze niet te kennen maar dat de ouders van een jongen wel langsgesproken waren om te vragen of u die jongen had gezien (CGVS 1, p. 10). Daarna stelde u dat uw eigen neef en een vriend van u ook werden meegenomen en dat de moeder van die vriend bij u langskwam om naar hem te vragen (CGVS 1, p. 10). Toen u gevraagd werd of die vriend van u dan dezelfde persoon was als die jongen die u daarvoor vermeldde – waarvan u zei hem niet te kennen – was u erg onduidelijk (CGVS 1, p. 10). Eerst zei u dan dat het een andere jongen betrof en dat u niet speelde met hem. Daarna zei u letterlijk dat het om dezelfde persoon gaat, om het vlak daarna opnieuw over een ‘andere’ jongen te hebben. Daarnaast gaf u aan dat van de ontvoerde kinderen niet geweten was waar ze naartoe werden gebracht (CGVS 1, p. 11), terwijl u daarvoor nog zei dat ze meestal naar de bergen werden meegenomen om ze op te sluiten in de grotten (CGVS 1, p. 10). Ook zei u dat de kinderen vervolgens nooit meer terugkeerden (CGVS 1, p. 11), maar haalde u ook aan dat sommige kinderen terug vrijgelaten werden omdat ze niet konden ingezet worden (CGVS 1, p. 10).

Toen u met deze laatste tegenstrijdigheid geconfronteerd werd zei u dat dit heel kleine kinderen betrof van drie of vier jaar (CGVS 1, p. 11) maar dan rijst de vraag waarom de taliban die kinderen in de eerste plaats zouden meenemen. Dit houdt geen steek, gezien zij vanwege hun erg jonge leeftijd sowieso nog niet inzetbaar zijn om mee te vechten, hetgeen u zelf aanhaalde als reden voor de ontvoeringen.

Gezien u er niet in slaagde de door u geschetste context van gedwongen rekruteringen in uw dorp aannemelijk te maken hoeft het slechts weinig betoog om aan te tonen dat ook aan uw persoonlijke vrees voor de taliban geen geloof gehecht kan worden. Toch kan het CGVS ook hier nog een aantal opmerkingen bij formuleren. U zei dat u de eerste keer in de problemen kwam met de taliban toen u een jaar voor uw vertrek lessen volgde in de moskee (CGVS 1, p. 17-18, 20). U bent daar twee keer door hen tegengehouden en geslagen (CGVS 1, p. 17-18, 20). De taliban vertelden u, en bij uitbreiding ook de andere jongens, dat u niet naar de moskee moest gaan om te leren maar dat u bij hen moest gaan leren (CGVS 1, p. 18). Ze wilden u meenemen om een zelfmoordaanslag te plegen (CGVS 1, p. 20). Dit gegeven strookt niet met de eerder door u geschetste context waarin u stelde dat de taliban constant jongens uit het dorp ontvoerden terwijl ze op straat aan het spelen waren en dit met hetzelfde doel, namelijk hen te rekruteren voor hun strijd. Het is niet logisch dat de taliban én jongens zouden ontvoeren van op straat én tegelijk jongens zouden aanspreken om ze te proberen overtuigen bij hen te gaan leren. Indien de taliban werkelijk jongens onder dwang hadden willen rekruteren en blijkbaar de werkwijze hanteerden ze daarvoor te ontvoeren, waarom zouden ze dan nog tijd en moeite investeren in het aanspreken van jongens op straat om ze ervan te overtuigen bij hen lessen te volgen? U sprak zichzelf dan ook opnieuw tegen. Toen u de vraag gesteld werd waarom de taliban u niet gewoon meenamen toen ze u zagen aan de moskee – gezien dat was wat ze wilden – antwoordde u naast de kwestie (CGVS 1, p. 20). U probeerde dan uit te leggen hoe kinderen ingezet werden voor zelfmoordaanslagen en dat ze daarom ontvoerd werden. Toen u gevraagd werd concreter uit te leggen wat de taliban tegen u zeiden ontweek u de vraag door te stellen dat u ze daarna niet meer gezien had en te beginnen over hoe u precies uw land ontvluchtte (CGVS 1, p. 20). U vertelde ook dat ze u verdachten van spionage en u vragen stelden over uw broers (CGVS 1, p. 20), maar ook hierover kon u geen duidelijke antwoorden formuleren. Op de vraag waarom ze u ervan beschuldigden een spion te zijn antwoordde u slechts dat ze u met dat excuus wilden meenemen (CGVS 1, p. 20). U kon geen enkele grond aantonen op basis waarvan ze een spion in u zouden gezien hebben. Dit leek dan ook sterk uit de lucht gegrepen te zijn, maar bovenal kan hier nog vermeld worden dat het ook geen steek houdt. Als de taliban u ervan zouden verdenken te spioneren voor de Afghaanse autoriteiten, dan mag aangenomen worden dat zij u bij voorbaat niet zouden vertrouwen gezien u duidelijk aan de kant van hun vijand zou gestaan hebben. Het is dan ook uitermate onlogisch en bijgevolg niet plausibel dat zij u zouden willen inschakelen om met hen mee te vechten en aanslagen te plegen voor hen. Indien zij u werkelijk als spion beschouwd zouden hebben, dan mag aangenomen worden dat zij u daar ter plaatse vermoord zouden hebben.

Verder haalde u aan dat de taliban na dit alles nog twee à drie keren naar uw huis zijn gekomen om u te zoeken (CGVS 1, p. 20). Eerst en vooral slaagde u er niet in duidelijk te maken hoeveel keer de taliban precies nog aan uw huis zijn geweest. U was opnieuw tegenstrijdig en vaag. Eerst stelde u dat het drie keer was (CGVS 1, p. 20) om dan te stellen dat u na de tweede keer naar Surobi ging om ook daar omsingeld te worden (CGVS 1, p. 21). Toen zei u, gezien u om verduidelijking gevraagd werd over hoeveel keer het nu was geweest, dat het twee keer was en dat ze na die keer in Surobi nog eens terug kwamen naar uw huis (CGVS, p. 22). Vlak daarna zei u dat de laatste keer dat u werd lastig gevallen die keer in Surobi was en dat daarna beslist werd u naar hier te sturen (CGVS 1, p. 22). Bovendien had u het eerder in het interview ook over die keer dat u naar Surobi ging, maar schetste u die situatie als uw vlucht uit Afghanistan. U vermeldde immers op dezelfde manier dat iemand u daar opwachtte en dat u dan zo van daar bent weggegaan (CGVS 1, p. 20). Daarna zei u nog eens dat de taliban twee of drie keren bij u zijn langs geweest en dat u dan naar Surobi vertrokken bent en dat ze daar ook achter u kwamen (CGVS 1, p. 20). Het mag dan ook duidelijk heten dat u er niet in slaagde te expliciteren wat er nu concreet gebeurd zou zijn en dat in combinatie met alle voorgaande elementen besloten kan worden dat dit uw geloofwaardigheid verder sterk ondermijnde. Daarbij komt nog dat u aangaf telkens de taliban langskwamen met de rest van de kinderen van het gezin in 'een gat' verstopt te zijn geweest (CGVS 1, p. 21). Ondanks het feit dat zij telkens uw huis doorzochten konden ze u daardoor niet vinden. Ook dit is geenszins aannemelijk. Gegeven de door u geschetste context en alle voorgaande incidenten mag aangenomen worden dat de taliban, indien zij dan effectief bij u thuis zouden zijn langsgeslagen, zich niet zo makkelijk zouden hebben laten afschepen. Indien zij u werkelijk zo graag hadden willen rekruteren kan van hen verwacht worden dat ze u wel, zeker na de tweede of derde keer, zouden gevonden hebben of uw ouders zo bedreigd zouden hebben dat ze wel gezegd zouden hebben waar u was.

Concluderend kan geen enkel geloof gehecht worden aan de door u verklaarde gebeurtenissen die leidden tot uw vertrek uit Afghanistan. Het vluchtelingenstatuut kan u hierom dan ook niet worden toegekend.

De door u neergelegde documenten doen hieraan geen afbreuk. Uw taskara, die van uw familieleden en de enveloppe waarmee uw documenten u werden opgestuurd ondersteunen uw nationaliteit, identiteit en herkomstregio, maar die worden hier niet zozeer betwist. Wat betreft de klachtenbrief dient vooreerst opgemerkt te worden dat die door uzelf werd opgesteld, gericht aan de Afghaanse autoriteiten, maar dit op een datum dat u reeds een aantal maanden in België verbleef, namelijk 24/1/1395 (13 april 2016). Dit op zich doet reeds de wenkbrauwen fronsen en vragen rijzen betreffende de authenticiteit van de brief, ook gezien u vermeldde zelf niet te kunnen lezen en schrijven (CGVS 1, p. 5). Verder wordt er een samenvatting van uw problemen in geschetst, maar in dat verband dient het CGVS erop te wijzen dat aan documenten slechts bewijskracht kan worden ontleend indien zij gepaard gaan met coherente en geloofwaardige verklaringen, hetgeen zoals hierboven uiteengezet niet het geval was in uw dossier. Deze klachtenbrief kan dan ook geen bewijs vormen voor de door u verklaarde gebeurtenissen.

Hiernaast dient het CGVS nog een aantal vragen te stellen betreffende de huidige verblijfplaats van uw familie. Toen u pas in België aankwam en uw FNBMV werd opgemaakt vertelde u dat uw ouders, broers en zussen zich nog allemaal in Uzbin bevonden (zie administratief dossier). Tijdens uw eerste interview bij de DVZ op 28 april 2016 bleek dit nog steeds het geval te zijn (Verklaring DVZ, vraag 15 en 17, p. 7). Later in uw asielprocedure, bij het invullen van uw vragenlijst Afghaanse niet-begeleide minderjarigen d.d. 19 september 2016, verklaarde u tijdens uw toenmalige laatste contact met uw ouders vernomen te hebben dat ze verhuisd waren naar Tagab in de provincie Kapisa (zie administratief dossier). Zowel uw ouders, als uw broers en zussen zouden naar daar gegaan zijn. Tijdens uw eerste interview op het CGVS legde u echter andere verklaringen af. U zei daar dat uw ouders naar Tagab verhuisd zijn en dat u het van uw broers en zussen niet wist (CGVS 1, p. 6, 13, 15), maar u wist ook plots niet meer waar Tagab precies is (CGVS 1, p. 13). Nochtans had u, zoals eerder al gezegd, Tagab, tijdens het invullen van de vragenlijst voor Afghaanse niet-begeleide minderjarigen gesitueerd in de provincie Kapisa. Later sprak u zichzelf nogmaals tegen gezien u daarna vertelde dat uw broers in het jaar van uw interview, i.e. 2016/2017, begonnen met school waarmee u impliceerde wél te weten waar uw broers en zussen zich bevinden (CGVS 1, p. 16). Toen u dit bijgevolg nogmaals gevraagd werd zei u dat uw gezin gesplitst is en dat de jongste kinderen naar Tagab zijn en de grotere elders (CGVS 1, p. 16). Vervolgens legde u erg onduidelijke verklaringen af en zei u op een gegeven moment dat twee zonen en een dochter van één van uw broers in Tagab waren, terwijl u toen daarop doorgevraagd werd niet kon specificeren over welke broer dit dan ging om dan later te ontkennen dat u gezegd had dat uw broer kinderen had (CGVS 1, p. 16). Gezien het voor het CGVS na uw eerste interview niet duidelijk was waar uw familie zich nu precies bevond werd nog een tweede interview georganiseerd in september 2017, teneinde deze kwestie uit te klaren. U zei er ook opnieuw dat u niet wist waar uw broers en zussen waren en dat u niet wist waar Tagaw/Tagab precies is (CGVS 2, p. 6, 7, 8). U wist wel te stellen dat het zich niet in de provincie Kabul bevindt, maar kon niet echt verklaren hoe u dat precies wist (CGVS 2, p. 7). Uit uw verklaringen komt naar voren dat u nog regelmatig contact met uw familie gehad heeft (CGVS 2, p. 9). In het begin van het interview zei u ook via Facebook nog contact te hebben met een aantal ooms en neven van u (CGVS 2, p. 5) én dat één van uw ooms nog contact heeft met uw ouders (CGVS 2, p. 6). Het lijkt dan ook bijzonder onwaarschijnlijk dat u slechts over zo weinig informatie zou beschikken betreffende de woonsituatie van uw gezinsleden als u verklaarde. Het is ook zeer bevreemdend dat u contact zou hebben gehad met uw ouders waarbij zij u vertelden dat zij verhuisd waren, maar u tegelijk niets zouden zeggen over uw broers en zussen én dat u daar niet naar gevraagd zou hebben (CGVS 2, p. 8). Toen u gevraagd werd waarom u daar niet naar vroeg zei u dat u ervan uitging dat ze allemaal samen waren, maar dat uw oom u dan zei dat dat niet het geval was, maar ook hij wist niets meer (CGVS 2, p. 8). Gezien bovenstaande vaagheden slaagde u er niet in duidelijkheid te creëren betreffende de huidige woonplaats van uw ouders, broers en zussen. Integendeel, u deed sterk het vermoeden ontstaan dat uw ouders ofwel niet verhuisd zijn, of dat ze zich momenteel elders in de provincie Kabul bevinden en dat u dit wil verbergen. In dat verband dient het CGVS nog op te merken dat het bijzonder merkwaardig is dat uw ouders van het district Surobi in de provincie Kabul naar Tagab in de provincie Kapisa zouden verhuizen, zeker in het licht van uw verklaring dat ze dit deden uit vrees voor de taliban nadat de taliban naar u geïnformeerd hadden (CGVS 1, p. 6; CGVS 2, p. 8-9). Gezien geen geloof gehecht wordt aan de door u ingeroepen asielmotieven kan door het CGVS moeilijk ingezien worden dat u er de oorzaak zou van zijn dat uw familie diende te verhuizen. De provincie Kapisa staat bovendien bekend als een gebied met méér taliban-aanwezigheid en kan dus geclassificeerd worden als een onveiligere regio dan het district Surobi, dan wel andere districten in de provincie Kabul. U bevestigde dit zelf, maar kon niet op afdoende wijze verklaren waarom uw ouders dan niet naar een andere, veiligere regio in Kabul probeerden te gaan (CGVS 2, p. 10).

U gaf aan in Kabul geen familie, vrienden,... te hebben en het niet te kunnen betalen, terwijl dit in de andere provincie makkelijker zou gegaan zijn. U verwees ook naar de zelfmoordaanslagen in Kabul, maar gezien zoals vermeld Kapisa als onveiliger beschouwd kan worden houdt dit geen steek.

U stelde daarenboven in Tagab ook niet over familie te beschikken (CGVS 1, p. 6; CGVS 2, p. 9). Dit terwijl u wél over familie beschikt in andere regio's in het district Surobi, met name uw oom W.G., diegene die u geholpen heeft uw reis te organiseren, woont in de hoofdplaats Surobi in het district Surobi (CGVS 2, p.5-6). Uit uw verklaringen komt duidelijk naar voor dat u zowel familieleden in Uzbin in het district Surobi heeft maar daarnaast ook meerdere familieleden (ooms en tantes) in de hoofdplaats Surobi en ook nog in Bar Gaz in het district Surobi, hetgeen zich ook elders in Surobi en niet in de buurt van uw woonplaats Yakhtan in Uzbin bevindt (CGVS 2, p.4). Indien uw ouders al zouden verhuisd zijn, hetgeen ten eerste betwijfeld wordt, kan men er logischerwijze van uitgaan dat ze zich vestigden bij familieleden elders in het district Surobi.

Er dient op gewezen te worden dat asielzoekers, ook minderjarigen, de plicht hebben om van bij aanvang van de asielprocedure hun volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over hun asielaanvraag. Het is aan hen op een eerlijke wijze de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen opdat het CGVS kan beslissen over de asielaanvraag. Het is immers evident dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt wat uw werkelijke achtergrond en leefsituatie en die van uw familieleden is, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt. Het feit dat u een minderjarige bent doet geen afbreuk aan bovenvermelde vaststellingen, ook van een minderjarige kan verwacht worden dat hij op een geloofwaardige manier zijn gegronde vrees voor vervolging of zijn reëel risico op ernstige schade kan aantonen.

Zowel tijdens uw eerste als tijdens uw tweede interview op het CGVS werd u meermaals geconfronteerd met de tegenstrijdigheden in uw relaas en kreeg u aldus meerdere kansen uzelf te verduidelijken en de waarheid te vertellen. U bleef echter telkens vasthouden aan uw eerdere verklaringen, waardoor het CGVS u geen beschermingsstatuut kan toekennen in de zin van de Vluchtelingenconventie, dan wel subsidiaire bescherming zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet.

Tot slot kan hier nog aan toegevoegd worden dat u – nadat u dat expliciet gevraagd werd - vermeldde dat uw vader twee echtgenotes had waarvan één (uw stiefmoeder) 8 maanden voor uw vertrek werd doodgeschoten, dit zou te maken hebben met een vete waar u naar eigen zeggen niks van afweet, het zou een vete zijn die al lang aansleept, u zou ook gehoord hebben dat de zus van uw vader eerder ook al doodgeschoten werd, u weet niet waar deze vijand woont, hij is weg ergens (CGVS 1, p15). U heeft hier echter nergens tijdens uw verklaringen noch tijdens het invullen van vragenlijsten een vrees in uwen hoofde aan verbonden, er is geen enkele concrete aanwijzing dat u hierom bij terugkeer problemen zou kunnen krijgen."

De overige door verzoeker neergelegde documenten kunnen de geloofwaardigheid van verzoekers relaas niet herstellen. De door verzoeker in zijn verzoekschrift neergelegde taskara's van zijn broers Mas., Mat. en A. zijn niet opgesteld in een taal of vertaald naar een taal zoals bepaald in artikel 48/6, § 3, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, zodat deze documenten niet in overweging worden genomen. Wat de door verzoeker neergelegde dreigbrieven betreft, merkt de Raad vooreerst op dat verzoeker nooit melding maakte van dreigbrieven van de taliban, hoewel uit de door hem neergelegde vertaling blijkt dat deze dateren van 5 mei en 10 juni 2015. Dat verzoeker deze documenten thans slechts in deze fase van de procedure neerlegt, zonder een verklaring te bieden waarom hij deze stukken nu pas kan voorleggen, is dan ook geheel niet aannemelijk en doet reeds afbreuk aan de bewijswaarde van de neergelegde documenten. Bovendien dient erop te worden gewezen dat deze brieven volgens de vertaling uitgaan van de taliban in het district Tagab in de provincie Kapisa, terwijl verzoeker verklaarde problemen te hebben met de taliban in zijn regio van herkomst, het district Surobi in de provincie Kabul. Het is aldus niet aannemelijk dat verzoeker bedreigd zou worden door de taliban uit een ander district, temeer gezien dit het district betreft waar zijn ouders volgens verzoekers verklaringen naartoe zijn gevlucht om aan de problemen met de taliban te ontsnappen (Notities van het persoonlijk onderhoud 1, stuk 12, p. 6; Notities van het persoonlijk onderhoud 2, stuk 7, p. 9). Dergelijke vaststellingen doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers problemen met de taliban en aan zijn verklaringen dat zijn ouders verhuisd zijn naar het district Tagab in Afghanistan. Het louter neerleggen van een enveloppe die afkomstig zou zijn uit Tagab volstaat bovendien niet om aan te tonen dat verzoekers familie daadwerkelijk daarheen verhuisd is. Het neergelegde attest van de dorpsoudsten kan verder enkel verzoekers herkomst uit het district Surobi bevestigen, wat geen afbreuk doet aan de motivering van de bestreden beslissing. Waar verzoeker nog zijn bijlage 26 en de beslissingen van de dienst Voogdij van de FOD Justitie neerlegt,

merkt de Raad op dat deze documenten louter betrekking hebben op het verloop van zijn procedure tot het bekomen van internationale bescherming in België.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet.

Het staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Afghanistan een gewapend conflict is. Dit blijkt genoegzaam uit de UNHCR's *"Eligibility Guidelines for assessing the International protection needs of asylum-seekers from Afghanistan"* van 30 augustus 2018.

De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c).

De bestreden beslissing oordeelde hierbij als volgt:

"Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR-richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflictgerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn.

Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Kabul province van 25 april 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt voorts dat het conflictgerelateerd geweld dat er plaatsvindt zich voornamelijk concentreert in het district Surobi en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen, en dit voornamelijk in de Uzbin-vallei. Daarnaast vinden er in de provincie, net zoals de hoofdstad Kabul, aanslagen plaats tegen "high profile" doelwitten waarbij de voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen gevisceerd worden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

De Raad stelt vast vooreerst vast dat verzoekers herkomst uit het dorp Yakthan, district Surobi, provincie Kabul in de bestreden beslissing op zich niet wordt betwist.

Voor wat de specifieke veiligheidssituatie betreft, beperkt de commissaris-generaal zijn analyse in de bestreden beslissing tot de vaststelling dat het conflict-gerelateerd geweld dat plaatsvindt in de provincie Kabul zich voornamelijk concentreert in het district Surobi, dat het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden doelgericht van aard is en dat het geweld hoofdzakelijk de vorm aanneemt van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen, en dit voornamelijk in de Uzbin vallei. Daarnaast wijst de commissaris-generaal erop dat er in de provincie, net als in de hoofdstad Kabul, aanslagen plaatsvinden tegen "high profile" doelwitten waarbij voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen gevisceerd worden.

In de aanvullende nota wordt hieraan nog toegevoegd dat de provincie Kabul in zijn geheel genomen erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Op basis hiervan besluit de commissaris-generaal dat er actueel voor burgers uit de provincie Kabul geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet is.

Evenwel blijkt uit de landeninformatie beschikbaar in het administratief dossier, zijnde de COI Focus "Afghanistan: Security Situation in Kabul province" van 25 april 2017 (Landeninformatie, stuk 24, nr. 2) waar dieper wordt ingegaan op de veiligheidssituatie in het district Surobi dat de taliban verklaart 40 % van het grondgebied van het district Surobi in handen te hebben, hetgeen volgens het Long War Journal geenszins een overdrijving betreft, die het district Surobi dan ook bestempelt als "contested". Voorts blijkt dat de invloed van de overheid in heel Surobi zwakker is geworden gedurende de laatste jaren en dat niet alleen het hoger gedeelte van Uzbin volledig buiten de controle van de Afghaanse Nationale Veiligheidsdiensten (ANSF) is gelegen, maar dat de situatie in andere gebieden van het district niet veel beter is. De informatie waarop de Raad vermag acht te slaan, laat echter niet toe om de actuele intensiteit en willekeur van de gewapende confrontaties in verzoekers dorp van herkomst te beoordelen. Dit klemmt des te meer nu verzoeker verklaarde afkomstig te zijn uit Yakthan, Uzbin. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de aan het administratief dossier toegevoegde kaarten van zijn district kan worden afgeleid of verzoeker afkomstig is uit het hoger gelegen gedeelte van Uzbin dat in handen is van de taliban en volledig buiten de controle valt van de ANSF.

De Raad acht bijgevolg een verder en volledig onderzoek nodig om deze elementen uit te klaren en de beoordeling van de veiligheidssituatie in verzoekers regio van herkomst te toetsen aan de meest recente landeninformatie, en desgevallend een intern vestigingsalternatief in hoofde van verzoeker te bepalen.

In acht genomen wat voorafgaat en mede in aanmerking genomen dat de Raad de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 6 oktober 2017 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig maart tweeduizend negentien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP